

Αντώνης Δραγανίγος

Ώρα για θαρραλέες πρωτοβουλίες συνάντησης του υπαρκτού αντικαπιταλιστικού, αντιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ δυναμικού με τα πλατιά ρεύματα του «όχι της ρήξης».

Κάποια στιγμή ήρθε η ώρα της επιλογής. Οι παρατάσεις τελειώσανε, οι τακτικές στερέψανε και οι δυο ψυχές στάθηκαν στα ίσα η μία απέναντι στην άλλη. Οι ελπίδες του λαού ή η παραμονή στην ευρωζώνη; **Η επιλογή της ηγεσίας ήταν αναπόφευκτη.** Γιατί τις κρίσιμες στιγμές, στις στιγμές που όλα παίζονται και τα διλήμματα γίνονται ζωής και θανάτου, αυτό που μετράει είναι αυτό που τελικά θέλει κανείς. Η βαθύτερη επιδίωξη σου. **Η στρατηγική.**

Μακριά από έτοιμα συμπεράσματα και από την εχθρική κουλτούρα της «δικαίωσης» αξίζει να προσπαθήσουμε να κάνουμε την συλλογική εμπειρία του μαχόμενου κόσμου, τον θυμό του, την απογοήτευση του, **βαθύτερη συνείδηση και προετοιμασία για τις νέες συγκρούσεις που δεν θα αργήσουν,** και θα δώσουν μια νέα και ίσως πιο οριστική μορφή στην έκβαση του ελληνικού δράματος.

Πολλές φορές, στην διάρκεια της διαπραγμάτευσης, λαϊκός κόσμος, εργάτες και υπάλληλοι αναρωτιόνταν. «Μα τι κάνουν; Γιατί περνάει έτσι ο καιρός; Ξέρει σίγουρα πού το πάει;». Το ένστικτο τούς οδηγούσε να βλέπουν πιο καθαρά από πολλούς την καταστροφή που ερχόταν.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αποδεχτεί το «δυτικό πλαίσιο». Προπαγάνδιζε ότι ανήκει σε αυτό. Έπειθε –και πειθόταν– ότι η έξοδος από την ευρωζώνη είναι καταστροφική. Και παράλληλα ότι θα έλυne την ανθρωπιστική κρίση με τα..λεφτά του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας! Το στρατηγικό όριο που καθόρισε τις επιλογές του ήταν πρώτα από όλα η «ευρωπαϊκή προοπτική».

Αποδείχτηκε ότι η ευρωζώνη και η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν αλλάζουν από «μέσα» με «διαπραγματεύσεις» και «διάλογο»! Υψώνονται σαν τερατώδεις, βαθιά αντιδραστικοί θεσμοί πάνω στο έδαφος της καπιταλιστικής διεθνοποίησης, της κυριαρχίας των πολυεθνικών και του διεθνοποιημένου χρηματιστικού κεφαλαίου. Χτίζονται από αυτούς κατ' εικόνα και κατ' ομοίωσή τους για να επιβάλλουν τη φρικιαστική τους εξουσία. Όταν το ΔΣ της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας αποτελείται από τους «κεντρικούς τραπεζίτες», όταν «καταστατικά» από την ίδρυσή της έχει θωρακιστεί η «ανεξαρτησία της» απέναντι στους λαούς και τον όποιο δημοκρατικό έλεγχο τι ακριβώς πολιτική θα ακολουθεί;

Η «Ευρώπη» και μαζί της και η «Ευρώπη των λαών», η αυταπάτη ότι οι «ευρωπαϊκοί θεσμοί» είναι ή μπορεί να μεταρρυθμιστούν σε φιλολαϊκή κατεύθυνση «από τα μέσα» ξεψύχησε στα μακριά βράδια των Βρυξελλών. Η ρήξη και η έξοδος έγινε σύνθημα και κουβέντα στο καφενείο, εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που όταν έβλεπαν την ξεκάθαρη βίαιη προσπάθεια «ταπείνωσης» του ΟΧΙ έλεγαν: «Τι καθόμαστε εκεί. Γιατί δεν σηκωνόμαστε να φύγουμε». Ο κόσμος προσέγγισε μαζικά και έκφρασε στην δική του γλώσσα την ανάγκη ρήξης και εξόδου από αυτό το τέρας. Και ήξεραν τις συνέπειες! Αποδείχτηκαν άλλωστε περισσότερο ώριμοι από ό,τι φανταζόμασταν!

Παράλληλα οι δυνάμεις του κεφαλαίου δεν «συμμερίστηκαν» στην μάχη του δημοψηφίσματος, την «αναπτυξιακή», «αντιυφεσιακή» πρόταση της κυβέρνησης, που ξεκάθαρα σε αυτούς απευθυνόταν,

υποσχόμενη «δημοσιονομικές ανάσες» και «επενδύσεις». Έδωσαν τον «νυν υπέρ πάντων αγώνα», για την νίκη του ΝΑΙ. Και αυτό γιατί για τις δυνάμεις του κεφαλαίου η ΕΕ είναι εκείνος ο πολιτικός μηχανισμός που εξασφαλίζει **την οικονομική και πολιτική τους εξουσία**, και παρά την υπαρκτή διαμάχη των μεταξύ τους συμφερόντων, «ζουν» από την εκτίναξη της εκμετάλλευσης που επιβάλλεται από την τρόικα.

Έχουν πλήρη συνείδηση των ταξικών τους συμφερόντων, όπως μας το (ξανα)θύμισε ο Β. Μειμαράκης με την εμβληματική του ρήση «αν δεν έχουμε συμφωνία μέχρι την Τετάρτη, **η αστική τάξη θα πάρει μέτρα**!» Θα έπρεπε αλήθεια να τον ευχαριστήσουμε για αυτή την διατύπωση που δείχνει και στον πιο δύσπιστο ότι στον πυρήνα της αντιπαράθεσης είναι ακριβώς η πάλη των τάξεων. Ο αγώνας **για να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο** και τελικά να καταργηθεί **βρίσκεται την καρδιά** του πολιτικού αγώνα για τη δημοκρατία, την ανεξαρτησία από τις αποφάσεις και τους θεσμούς του κεφαλαίου, για την ίδια τη επιβίωση της εργατικής τάξης και του λαού. Δεν τα «ακολουθεί» σε μια μηχανιστική ακολουθία (πρώτα επιβίωση, μετά ρήξη, πρώτα «τα άμεσα» τα άλλα για μετά) αλλά τα καθορίζει.

Οι πολιτικοί αγώνες και τα προγράμματα πάνω στα οποία διεξάγονται είναι προγράμματα **ρήξης με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του κράτους του, των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων και των θεσμών τους**. Δεν μπορεί παρά να **σπάνε τα πλαίσια και τα όριά τους**. Δεν μπορεί παρά να ξεπερνάνε τις λογικές του «κοινού καλού των κοινωνικών εταίρων», της ειρηνικής μεταρρύθμισης των θεσμών, με βάση ένα κοινοβουλευτικό κατά βάση «συσχετισμό δύναμης». Πρέπει να οδηγούν στην κάθε φορά επόμενη ανώτερη φάση της αναμέτρησης έως το «ποιος-ποιον». Με την επαναστατική στρατηγική στο «τιμόνι».

Σήμερα μέσα στον λαϊκό κόσμο και τον μαχόμενο κόσμο της Αριστεράς έχει ανοίξει μια τεράστια συζήτηση. Όλοι αναρωτιούνται το «πώς φτάσαμε μέχρις εδώ». Εξηγήσεις από «λάθη τακτικής» μέχρις θεωρίες συνωμοσίας (ήταν όλα από την αρχή σχεδιασμένα) θα ξεπηδήσουν. Αν όμως θέλει κανείς να «σκαλίσει τον πάτο του βαρελιού» τότε θα δει **την κρίση και την αποτυχία αντιλήψεων που ηγεμόνευσαν στην αριστερά** και σφραγίστηκαν από το δίπτυχο «φιλολαϊκή διαχείριση του καπιταλισμού και του κράτους του», «αποδοχή και μεταρρύθμιση των ιμπεριαλιστικών θεσμών του ΝΑΤΟ και της ΕΕ».

Έχει μεγάλη σημασία μέσα σε αυτή την δίνη να ξεπηδήσει ένα ισχυρό κομμάτι, πιο κοντά στις αντικαπιταλιστικές επαναστατικές απόψεις. **Το πιο λαϊκό / εργατικό και ριζοσπαστικό τμήμα του ΟΧΙ να μπολιαστεί με τη θεωρία και την πολιτική του αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού αγώνα**. Μια τέτοια αριστερά και μια τέτοια μαζική πρωτοπορία χρειάζεται η εποχή μας. Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν να παίξουν εδώ σημαντικό ρόλο.

Φυσικά, τα συμπεράσματα δεν κατασταλάζουν μόνο με πολιτικές και θεωρητικές συζητήσεις, αν και σήμερα ο πλατύς αυτός διάλογος είναι πιο απαραίτητος από ποτέ. Σήμερα πρέπει να οργανωθεί ένα πλατύ δίκτυο **μορφών και πρωτοβουλιών** κυρίως από «κάτω», αλλά και από «πάνω», **λαϊκής δράσης, συνύπαρξης όλου του κόσμου τού «ΟΧΙ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ»**. Του κόσμου που λέει όχι στα νέα και παλιά μνημόνια, που κατανοεί την ανάγκη της σύγκρουσης με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Τέτοιες μορφές του αγωνιστικού μετώπου ρήξης ανατροπής, που «συλλαμβάνουν» την δυνατότητα της στιγμής και απευθύνονται πλατιά στον κόσμο, μπορεί να έχουν, και ήδη έχουν, σημαντική ανταπόκριση.

Όλη αυτή η κίνηση, μαζί με την διαρκή μάχη στο κίνημα ενάντια στα παλιά και νέα μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα προωθούν, θα αποτελούν τα πραγματικά «ζωντανά εργαστήρια», για την μετωπική αριστερά που απαιτεί η εποχή μας. Μέσα σε μια βδομάδα της φωτιάς οι δύο βασικές δυνάμεις της αριστεράς βρέθηκαν, πίσω, έξω και ενάντια στις λαϊκές διαθέσεις. Πολλές χιλιάδες αγωνιστές, από αυτούς που κρύβοντας προσεκτικά την απογοήτευσή τους έριχναν στην κάλη το ΟΧΙ του λαού, σπάζοντας το άκυρο της ηγεσίας του ΚΚΕ, αλλά και εκείνους που καταστάλαξαν με δραματικό τρόπο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να μεταλλαχτεί σε κύριο μνημονιακό πυλώνα του κεφαλαίου, αναζητούν εναγώνια την Αριστερά, που θα σηκώσει τον γάντι και θα σταθεί στα ίσα απέναντι στον αντίπαλο...

Τώρα δεν είναι η στιγμή να έχει κανείς τα μάτια στραμμένα «μέσα», στον κομματικό μηχανισμό, στην διαχείριση δρόμων χωρίς επιστροφή. Σήμερα είναι ώρα για θαρραλέες πρωτοβουλίες συνάντησης του υπαρκτού αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ δυναμικού με τα πιο πλατιά ρεύματα που εμπνεύστηκαν από το «όχι της ρήξης». Για μια μετωπική αριστερά αντικαπιταλιστική και για αυτό βαθύτερα αντιιμπεριαλιστική και δημοκρατική. Κάθε δύναμη μικρή ή μεγάλη, κάθε αγωνιστής ή ρεύμα που καταλαβαίνει αυτή την ανάγκη έχει την δική του ευθύνη.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το σύνολο των πρωτοβουλιών της (συμβολή σε λαϊκές συνελεύσεις του ΟΧΙ τη ρήξης, συμμετοχή σε κοινωνικοπολιτική πρωτοβουλία συνδικαλιστών / διανοούμενων/ αγωνιστών, πολιτική πρωτοβουλία των οργανώσεων της άλλης αριστεράς) αναλαμβάνει, με ενότητα και σχέδιο τις δικές της. Όπως έκανε και με τη δράση της στο δημοψήφισμα. Για την οποία είμαστε περήφανοι.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 19.7.2015